

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **Bc. J. V.**, zastoupeného JUDr. Gabrielem Žilinským, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **řediteli Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje**, nábřeží U Přívozu 122/4, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 31. března 2011, čj. HSHK-441-6/2011, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora označeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje (dále jen „HZS HK“) ve věcech služebního poměru ze dne 28. prosince 2010, č.j. HSHK-2563-41/2010, a zamítl odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí.

Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně s odkazem na zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ve výroku I. stanovil s účinností od 1. 1. 2011 žalobci tarifní třídu a tarifní stupeň základního tarifu, ve výroku II. stanovil s účinností od téhož dne do 31. 12. 2011 další složky služebního

příjmu (a to konkrétně příplatek za vedení 2.000,- Kč, zvláštní příplatek 500,- Kč a zvláštní příplatek II. skupiny 1.000,- Kč), ve výroku III. pak stanovil s účinností od téhož dne celkovou výši žalobcova služebního příjmu.

Žaloba obsahovala 2 žalobní námitky. V první z nich žalobce vytýkal žalovanému, že odůvodnil snížení příplatku II. skupiny způsobem, který postrádá zákonnou oporu, a to odkazem na nedostatek finančních prostředků Hasičského záchranného sboru na služební příjmy. Změnou skutkového stavu pro vydání nového rozhodnutí o zvláštním příplatku však dle žalobce může být výlučně změna podmínek, za nichž byl příplatek přiznán. Ty jsou uvedeny v § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru a výše prostředků na služební příjmy zde uvedena není. Správní uvážení služebního funkcionáře, na základě kterého stanoví konkrétní výši zvláštního příplatku se pak musí pohybovat v mezích zákona a vnitřních normativních aktů, nesmí však vést k aplikaci takového důvodu pro změnu výše zvláštního příplatku, který není zákonem ani interním předpisem zmíněn.

Dále vytkl žalobce žalovanému, že stanovil složky služebního příjmu na dobu určitou. Takový postup podle něj nemá oporu v právních předpisech, ani neodpovídá právní zásadám právního řádu České republiky. Právní úprava služebního poměru má totiž kogentní povahu a vychází ze zásady „co není povoleno, je zakázáno“. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení o tom, na jak dlouhou dobu se složky služebního příjmu rozhodnutím stanovují. Přitom v jiných případech, kdy má být nárok příslušníka časově omezen, zákon to výslovně stanoví. Pokud tedy zákon o služebním příjmu nestanoví časové omezení nároku, je stanoven na dobu neurčitou, po kterou jsou splněny podmínky nároku. K vydání nového rozhodnutí, jímž se rozhodne o změně nebo o zániku práva, tak může služební funkcionář přistoupit pouze při změně podmínek a musí takový postup řádně odůvodnit. Složky služebního příjmu jsou pak závislé na splnění konkrétních hmotně právních podmínek. Lze je tudíž stanovit pouze na základě současného stavu a na dobu neurčitou. Omezení platnosti složek služebního příjmu provedené žalovaným bylo dle žalobce vedeno snahou vyhnout se zdůvodnění změny výše jednotlivých složek služebního příjmu a manipulovat s těmito složkami bez ohledu na zákonné podmínky. Takový postup je i v rozporu s § 181 odst. 7 citovaného zákona, podle něhož o konkrétním právu či povinnosti účastníka není možno rozhodnout opakovaně beze změny skutkového stavu. Dobu stanovení jednotlivých složek služebního příjmu nelze dle žalobce vázat ani na časové období, na něž se stanoví objem prostředků na služební příjmy. Objem těchto prostředků není zákonným důvodem pro změnu některé ze složek služebního příjmu, vyjma základního tarifu, který je určen právním předpisem.

Žalované rozhodnutí tak žalobce považoval za rozporné s § 181 odst. 2 písm. a), c) a d) zákona o služebním poměru, a proto navrhl, aby je krajský soud zrušil.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný namítl, že ji považuje za nedůvodnou a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vyjádřil názor, že žaloba není po

formální stránce v souladu s § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s"), neboť neobsahuje označení výroků rozhodnutí, které napadá, ani jasné vymezení žalobních bodů. Žalobce měl rovněž pochybit v označení žalovaného, kterým nemůže být Česká republika – HZS HK, protože procesní postavení žalovaného v této věci přísluší služebnímu funkcionáři, který vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Následně se žalovaný vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. Pokud jde o námitku nesprávného stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou, může dle žalovaného v souladu s § 181 odst. 7 zákona o služebním poměru dojít ke změně skutkového stavu nejen v individuálních případech, ale též v důsledku všeobecné změny podmínek v rámci HZS ČR, případně všech bezpečnostních sborů. Stanovení doby účinnosti výše služebního příjmu od 1. 1. do 31. 12. příslušného kalendářního roku koresponduje s ustanovením § 4 odst. 1 zákona o služebním příjmu, tedy stanovením objemu mzdových prostředků na kalendářní rok. Pokud v průběhu takto vymezené doby dojde ke změně skutkového stavu na straně příslušníka či na straně bezpečnostního sboru, musí na takovou skutečnost služební funkcionář reagovat vydáním nového rozhodnutí.

Vymezení služebního příjmu žalobce na dobu určitou dle žalovaného plně koresponduje s plošně uplatňovanou personální politikou HZS ČR, která byla přijata v roce 2009 v reakci na aktuální vývoj rozpočtu ministerstva vnitra. Žalovaný v souvislosti s tím následně popsal problematiku nedostatku mzdových prostředků v důsledku pokračujících vládních škrťů v resortu ministerstva vnitra. Určení služebního příjmu příslušníků sboru na dobu určitou proto považoval za legitimní nástroj sloužící k tomu, aby měl možnost pravidelné kontroly optimálního nastavení úrovně služebního příjmu ve vztahu k vývoji ekonomické situace.

Ohledně námitky neexistence změny skutkového stavu žalovaný uvedl, že všeobecnou změnu skutkového stavu v rámci bezpečnostních sborů představuje pravidelná vládou stanovená úprava stupnice základních tarifů pro následující kalendářní rok dle § 115a zákona o služebním poměru. Další takovou změnu představuje stanovení počtu služebních míst včetně počtu míst příslušníků zařazených v zálohách a objemu prostředků stanovených státním rozpočtem na jejich služební příjmy dle § 4 odst. 1 téhož zákona. Za všeobecnou změnu skutkového stavu v rámci bezpečnostního sboru je nutno považovat také vydání nového interního aktu řízení. K tomu došlo dle žalovaného i v dané věci, kdy dne 28. 12. 2010 vydal generální ředitel HZS ČR pokyn č. 52/2010 SIAŘ GR. Ten nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2011. V návaznosti na plošné snížení rozpočtových prostředků v resortu ministerstva vnitra byla touto novou úpravou u některých služebních míst snížena dolní hranice zvláštního příplatku. V případě žalobce se jednalo o snížení z částky 1. 800,- Kč na 1. 000,- Kč. K navýšení příplatku o 25% dojít nemohlo, protože žalobce nesplňoval podmínku dle čl. I. odst. 6 shora citovaného pokynu.

Při stanovení služebního příjmu s účinností od 1. 1. 2011 tedy služební funkcionář musel přihlídnout k prováděcí úpravě dle § 115a zákona o služebním poměru, tedy k nařízení vlády č. 374/2010 Sb. a dále k pokynům generálního ředitele HZS ČR č. 52/2010 SIAŘ GR a č. 53/2010 SIAŘ GR.

Žalovaný zdůraznil, že nepřehlédl, že u žalobce nedošlo ke změně individuálních podmínek. Došlo však k výše uvedeným všeobecným změnám skutkového stavu, na které muselo být reagováno vydáním nového rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Současně upozornil, že obdobně postupoval u žalobce i v minulých letech, kdy mu byly naopak některé složky služebního příjmu navýšeny, neboť tehdy měl žalovaný pro takové navýšení dostatečně rozpočtové prostředky. Tehdy proti těmto změnám žalobce pro neexistenci individuální změny skutkového stavu nebrojil. Výše prostředků na služební příjem není sice výslovně uvedena jako kritérium v § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru, ale je uvedena v § 4 odst. 1 tohoto zákona. Nelze také pominout ustanovení § 120 odst. 4 téhož zákona. Žalovaný rovněž odkázal na znění § 120 odst. 3 citovaného zákona, který zmiňuje coby kritérium pro přiznání nároku na předmětný příplatek také ochranu zájmů státu. Ten nepochybně zahrnuje i oblast ekonomické prosperity státu. Žalovaný se také ohradil proti výtce, že nezajistil dostatečné množství prostředků na služební příjmy v zákonem garantované výši. Systematizaci služebních míst totiž podléhá schválení vládou. Kromě shora uvedeného postupu už by žalovanému v reakci na ekonomický vývoj státu nezbyla jiná možnost, než nevratné rušení pracovních i služebních míst, tedy snižování početních stavů ve sboru.

Žalovaný nad rámec uvedeného podotkl, že pokud prvoinstanční správní orgán vydal rozhodnutí o stanovení složek služebního příjmu, aniž v této věci dříve zahájil správní řízení podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, a neumožnil tak žalobci využít všech jeho procesních práv podle § 174 odst. 1 téhož zákona, jde sice o procesní vadu, ale ta byla plně odstraněna a napravena v řízení odvolacím. Závěrem vyjádření proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou. Uvedl, že ze žaloby je zřejmé, proti jakým výrokům rozhodnutí žalobce brojí, když rozhodnutí o odvolání má výrok pouze jeden a to výrok o zamítnutí odvolání. Pokud pak žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně reaguje na konkrétní žalobní body, popírá tím své tvrzení o jejich nejasném vymezení. V ostatním setrval na svých názorech. Zdůraznil, že změna skutkových okolností se musí dotýkat podmínek pro poskytování jednotlivých složek služebního příjmu uvedených v zákoně o služebním poměru. Těmi je dle § 120 odst. 3 tohoto zákona změna v míře rizika ohrožení života nebo zdraví, popřípadě v míře jiných závažných rizik při výkonu služby spojené s ochranou zájmů státu, nebo změna psychické zátěže při výkonu služby. Objem finančních prostředků na služební příjmy přidělený bezpečnostnímu sboru není možno považovat za změnu skutkového stavu při rozhodování o konkrétním právu příslušníka vymezeném zákonnými podmínkami. Dle žalobce žalovaný vytvořil novou právní kategorii – „všeobecnou

změnu situace v rámci HZS ČR“ a tu označuje za změnu skutkového stavu a staví ji naroveň individuální změně skutkového stavu. Legálním nástrojem jak reagovat na snížený objem mzdových prostředků je přitom pouze stanovení základního tarifu služebního příjmu příslušným nařízením vlády na základě zákonného zmocnění.

Za nepatřičné považoval žalobce i odkazy na judikáty Nejvyššího správního soudu a na aplikaci § 4 zákona o služebním poměru. Za mystifikaci považoval tvrzení žalovaného, že zvláštní příplatek byl snížen v důsledku změny pokynu generálního ředitele. Snížení spodní hranice rozpětí zvláštního příplatku (z původního rozpětí 1.800,- Kč až 3.200,- Kč na rozpětí 1.000,- Kč až 3.200,- Kč) nemohlo být důvodem pro snížení příplatku z 2.300,- Kč na 1.000,- Kč. Důvodem pro snížení zvláštního příplatku žalobce by mohlo být pouze snížení horní hranice rozpětí zvláštního příplatku pod hranici poskytovaného příplatku před změnou pokynu. K takové situaci ale nedošlo. Za bezpředmětnou považoval žalobce rovněž zmínku žalovaného o nemožnosti navýšení zvláštního příplatku o 25%, když mu zvláštní příplatek byl stanoven na samé spodní hranici rozpětí. Za kritérium pro přiznání nároku na zvláštní příplatek dle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru pak rozhodně nelze považovat pojem „zájmy státu“, jak se mylně snažil dovodit žalovaný. Na rozdíl od žalovaného byl žalobce toho názoru, že zhojení procesní vady spočívající v nedodržení ustanovení o procesních právech účastníka řízení v řízení odvolacím není možné.

Při jednání soudu dne 18. 9. 2012 setrvali účastníci řízení na svých názorech a procesních postojích. Žalovaný uvedl, že ke stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou docházelo u HZS ČR i u HZS HK již od roku 2008 a to v závislosti na přiděleném objemu rozpočtových prostředků. Podle tohoto kritéria byly zvláštní příplatky buď povyšovány či ponižovány. Žalobce informoval soud o tom, že v březnu 2012 došlo ke schůzce nejvyšších představitelů ministerstva vnitra a HZS ČR s výsledkem, že od 1. 4. 2012 budou zvláštní příplatky stanovovány na dobu neurčitou. Žalovaný tuto skutečnost potvrdil s tím, že k tomuto závěru došlo zejména pod tlakem odborové organizace. Zákon o služebním poměru však neobsahuje žádnou překážku, která by stanovení pohyblivých složek služebního příjmu na dobu určitou zakazovala.

Následně byl proveden výslech svědka Z. J. O., předsedy Odborového svazu hasičů. Ten sdělil, že do roku 2008 byly pohyblivé složky služebního příjmu stanovovány vždy na dobu neurčitou. Od roku 2008 se v některých krajích začaly tyto složky stanovovat na dobu určitou, většinou na dobu kalendářního roku. Na základě iniciativy odborů se ve druhé polovině března 2012 uskutečnilo jednání, kterému byl přítomen ministr vnitra, jeho 1. náměstek, generální ředitel HZS ČR a další členové vedení HZS ČR a rovněž svědek jako předseda odborového svazu. Výsledkem jednání byl závěr, že „od této nežádoucí praxe by mělo být upuštěno“. Následně bylo interním předpisem rozhodnuto, že od 1. 4. 2012 dojde k plošnému navýšení zvláštních příplatků o 100,- Kč u všech příslušníků HZS ČR a to již na dobu neurčitou. K dotazům svědek uvedl, že k plošnému stanovování zvláštních příplatků na dobu určitou došlo ve druhém pololetí roku 2009 a to zřejmě

na základě nepsaného pokynu generálního ředitele HZS ČR. Na uvedeném jednání byl přítomen i ředitel tiskového odboru ministerstva vnitra a byla o něm vydána tisková zpráva, která je dodnes umístěna na webu tohoto ministerstva. Při tomto jednání byla zmíněná praxe označena za nežádoucí, otázka její zákonnosti řešena nebyla.

V závěrečném návrhu ještě žalovaný připomněl, že s účinností od 1. 1. 2012 stanoví interní akty generálního ředitele HZS ČR výši zvláštních příplatků pevnou částkou.

Jinak zůstali účastníci řízení na svých návrzích.

Následně krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Nejdříve považoval za nutné vyjasnit, komu vlastně přísluší v projednávané věci postavení žalovaného. Žalobce za něj označil "Českou republiku – Hasičský záchranný sbor České republiky". Učinil tak ovšem chybně. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je totiž dle § 69 s. ř. s. žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V přezkoumávané věci vydal rozhodnutí v posledním stupni ředitel Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje. Tomu tedy přísluší postavení žalovaného coby správního orgánu, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno. Z toho důvodu také s ním jako se žalovaným krajský soud soudní řízení od počátku vedl. Nemusel totiž vzhledem k nesprávnému označení strany žalované v žalobě žádat o nápravu tohoto nedostatku žalobce a to právě vzhledem ke skutečnosti, že kdo je žalovaným v tomto typu řízení před správním soudem stanoví přímo zákon, konkrétně shora citované ustanovení § 69 s. ř. s.

Pokud jde o názor žalovaného, že žaloba neobsahovala přesně označení výroků rozhodnutí, které napadá, jakož i přesnou specifikaci žalobních bodů, neshledal jej krajský soud správným a důvodným. Ohledně této otázky se naopak plně ztotožnil se shora popsáním stanoviskem žalobce vyjádřeným v jeho replice, na které tímto odkazuje. Nic tedy nebránilo vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí.

Podstata sporu tkví ve výkladu ustanovení § 120 zákona o služebním poměru, který upravuje problematiku tzv. zvláštního příplatku. V přezkoumávané věci se jednalo konkrétně o zvláštní příplatek vymezený v odst. 3 této normy. Dle něho příslušník, který vykonává službu spojenou s ochranou zájmů státu, při nichž může dojít k ohrožení jeho života nebo zdraví, popřípadě k jiným závažným rizikům, nebo službu s mimořádnou psychickou zátěží, má nárok na zvláštní příplatek ve výši 3. 000,- Kč až 6. 000,- Kč měsíčně v I. skupině a 1. 000,- Kč až 4. 000,- Kč ve II. skupině. Dle odst. 4 zařazení služebních činností do I. a II. skupiny a výši zvláštního

příplatku pro služební místa v bezpečnostním sboru stanoví ředitel bezpečnostního sboru služebním předpisem.

Uvedená právní úprava byla v praxi v době vydání napadeného rozhodnutí realizována u Hasičského záchranného sboru ČR tak, že jeho generální ředitel pokynem stanovil (pro ten který kalendářní rok) zařazení služebních činností do I. a II. skupiny a výši zvláštního příplatku pro služební místa v Hasičském záchranném sboru. Výše zvláštního příplatku pro jednotlivé funkce pak byla stanovena opět určitým rozpětím. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl takovým služebním předpisem Pokyn generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 28. 12. 2010 č. 52. Ten stanovil u funkce příslušející žalobci (tedy „velitel družstva“) výši zvláštního příplatku v rozpětí 1. 000,- Kč až 3. 200,- Kč. Konkrétní výši zvláštního příplatku u jednotlivých příslušníků sboru pak určil k tomu příslušný služební funkcionář nadřazený příslušníkovi formou správního rozhodnutí.

V přezkoumávané věci se tak stalo, jak už bylo shora uvedeno, rozhodnutím ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 28. prosince 2010, č.j. HSHK-2563-41/2010, kterým byla žalobci stanovena výše zvláštního příplatku II. skupiny ve výši 1.000,- Kč a to s účinností od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011. Fakticky tedy u žalobce došlo ke snížení výše tohoto příplatku, neboť z příloh předložených stranou žalující plyne, že v roce 2010 pobíral žalobce tento příplatek ve výši 2.300,- Kč. Žalobce rovněž založil do soudního spisu rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 24. února 2011, č.j. HSHK-523-28/2011, kterým byla s účinností od 1. 2. 2011 navýšena žalobci výše předmětného zvláštního příplatku na částku 1. 500,- Kč.

Z uvedeného plyne, že v tomto období byla konkrétní výše zvláštního příplatku u jednotlivých příslušníků sboru poměrně často měněna (snižována i zvyšována) formou správních rozhodnutí nadřazeného služebního funkcionáře a to v závislosti na objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem Hasičskému záchrannému sboru ČR, jak plyne z odůvodnění správních rozhodnutí o stanovení výše služebního příjmu. Tuto praxi ostatně potvrdili i účastníci soudního sporu při jednání soudu.

Uvedenou právní úpravu, stejně jako z ní plynoucí praxi při stanovování konkrétní výše zvláštního příplatku, nepovažuje krajský soud za ideální a vhodnou, neshledal ji však nezákonnou.

Na zvláštní příplatek, jako jednu ze složek služebního příjmu (viz § 113 písm. d) zákona o služebním příjmu), mají nárok ti příslušníci, kteří konají službu obecně řečeno ve ztížených, škodlivých a rizikových podmínkách, při kterých může dojít k ohrožení jejich zdraví či života. Dle názoru krajského soudu by stanovení konkrétní výše tohoto příplatku u jednotlivých příslušníků mělo již legislativně být upraveno tak, aby byla posílena a zaručena její určitá stabilita. Pokud totiž v rámci zákonného rozmezí výše příplatku je služebním předpisem ředitele sboru tato výše opět

stanovena pro jednotlivé příslušníky formou určitého rozpětí, byť již užšího, a určení konkrétní výše příplatku je tak ponecháno na úvaze a rozhodnutí služebního funkcionáře, vede taková úprava ke shora vylíčené praxi. Tedy že výše zvláštního příplatku je stanovována na dobu určitou a často dochází k jejím změnám. Zvláštní příplatek tak ztrácí svůj význam a smysl, neboť žalobci lze přisvědčit v tom, že výše tohoto příplatku by se skutečně v zásadě (nikoliv tedy bezvýjimečně, jak ještě krajský soud níže rozvede) měla měnit pouze tehdy, pokud dojde ke změně ohledně podmínek, za kterých příslušník službu vykonává. Časté změny výše zvláštního příplatku pak oprávněně mohou vyvolávat v příslušnících pocit nejistoty a obavy ze svévole nadřízeného služebního funkcionáře.

Krajský soud by proto považoval za vhodnější, kdyby konkrétní a pevná výše zvláštního příplatku u jednotlivých příslušníků, respektive u jejich funkcí, byla stanovena v rámci zákonného rozpětí bud prováděcím předpisem nižší právní síly, například nařízením vlády, nebo služebním předpisem ředitele bezpečnostního sboru vydávaným dle § 120 odst. 4 zákona o služebním poměru. To by znamenalo výrazné navýšení stability tohoto příspěvku zcela v souladu s jeho významem a smyslem. Pokud při jednání soudu zaznělo, že v současné době je již přesná výše zvláštního příplatku pro jednotlivé služební pozice stanovena přímo pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR a na dobu neurčitou, nelze než takový postup kvitovat.

Pokud by ke stanovení výše zvláštního příplatku docházelo některým ze shora soudem nastíněných způsobů, přineslo by to dle jeho názoru příznivý dopad i do oblasti plánování objemu mzdových prostředků nutných pro tyto účely.

Jak už ale krajský soud konstatoval shora, neshledal jím přezkoumávanou praxi služebních funkcionářů, respektive žalobou napadené rozhodnutí, z uvedených důvodů nezákonnými. Pokud byla výše zvláštního příplatku stanovena žalobci přezkoumávaným rozhodnutím ve výši, která nepřekročila rozmezí vytyčené § 120 odst. 3 zákona o služebním příjmu a rozmezí vytyčené pro jím zastávanou funkci Pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 28. 12. 2010 č. 52, což ostatně ani sám žalobce nezpochybňoval, k porušení zákona o služebním poměru, ani k porušení služebních předpisů, nedošlo.

Jakkoliv se totiž krajský soud shora přimlouval za zvýšení stability výše zvláštního příplatku, nemohl se ztotožnit s názorem žalobce, že by ke změně jeho výše mohlo dojít jenom a pouze při změně skutkových okolností na straně příslušníka a výlučně na dobu neurčitou. Dovedeno do důsledků by takový princip znamenal, že pokud by příslušníkovi po vzniku nároku na zvláštní příplatek byla poprvé stanovena jeho výše, nemohlo by již v budoucnu, kromě případu vymezeného žalobcem, dojít k její změně. Tedy ani ke snížení, ale ani k navýšení. Pokud však zákon o služebním poměru vymezuje výši zvláštního příplatku určitým rozpětím, je logické, že ke změně ve výši zvláštního příplatku může v čase docházet, a to třeba právě v závislosti na objemu mzdových prostředků, které je reálně možné pro ten účel ze státního

rozpočtu vyčlenit. Mělo by se tak ale díť některým ze způsobů shora uvedených, nikoliv způsobem, který se praktikoval u Hasičského záchranného sboru ČR v přezkoumávaném období. Ostatně názor žalobce by znamenal také to, že by za nezákonná v takovém případě bylo možno označit všechna rozhodnutí služebních funkcionářů, kterými byly měněny výše zvláštních příplatků, a to i v těch případech, kdy docházelo k jejich navýšení. K takovému výkladu se krajský soud přiklonit ze shora uvedených důvodů nemohl. Nebyl by ostatně v zájmu ani žalobce, ani dotčených příslušníků Hasičského záchranného sboru ČR.

Pro úplnost ještě krajský soud považuje za vhodné reagovat na shora popsanou námitku procesního pochybení správních orgánů, přestože k ní z níže uvedených důvodů přihlédnout nemohl. Správní soudnictví je totiž ovládáno zásadou dispoziční, která je vyjádřena v § 71 odst. 2 s. ř. s. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Ze soudního spisu krajský soud zjistil, že žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno 13. 4. 2011. Žaloba byla Městskému soudu v Praze doručena 10. 6. 2011, avšak uvedenou procesní námitku neobsahovala. Dotčený procesní problém nadnesl až žalovaný ve svém vyjádření k žalobě a žalobce se tak k němu vyjádřil poprvé až ve své replice doručené krajskému soudu dne 7. 11. 2011, nepochybně tedy po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty pro podání žaloby. Přesto však krajský soud nad rámec své povinnosti, veden důvody vhodnosti, odkazuje na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 3 Ads 22/2009-70; dostupného na www.nssoud.cz, který se týká věci po procesní stránce skutkově i právně shodné a dává za pravdu názoru žalovaného.

S ohledem na shora uvedené krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 24. září 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu